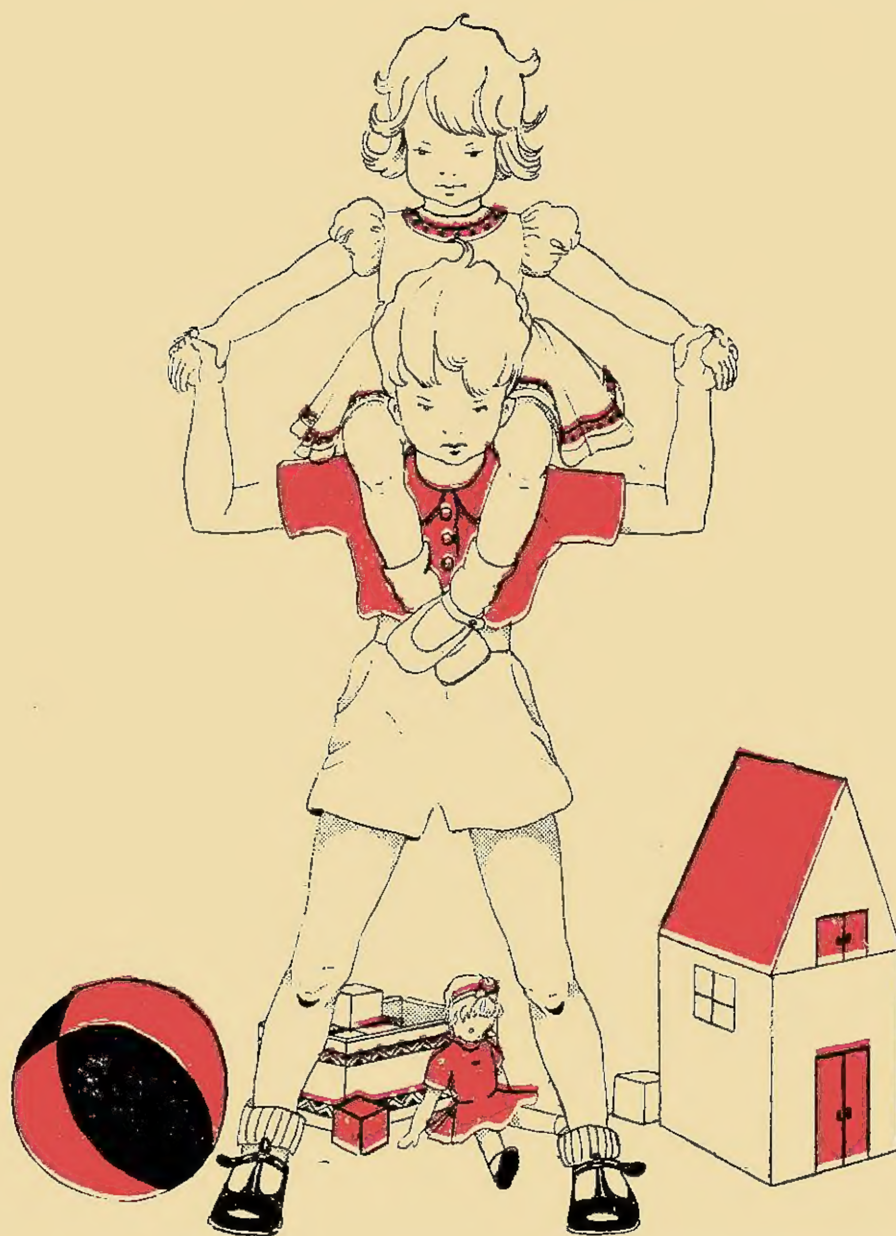
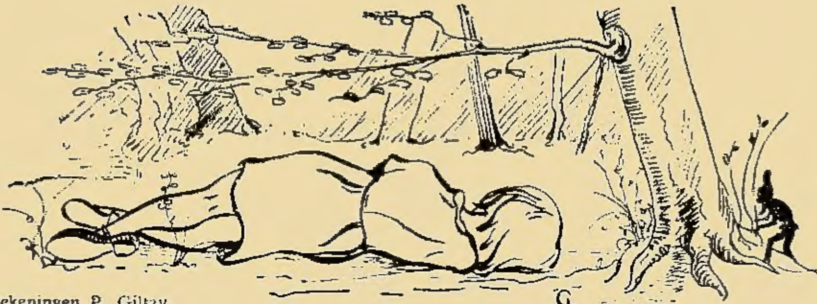
SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 10 JULI 1941

IS DIT GEEN STERKE JONGEN?

(Tekeningen P. Giltay

DE KLEINE PLAAGGEEST

Hè, ik verveel me echt, wat zal ik nou toch es gaan doen?" zuchtte Guusje.

„Maar, kind," zei moeder, „hoe kan je je vervelen met dit heerlijke weer! Neem een boek en ga lekker in de tuin wat zitten lezen! Of ga een beetje handwerken...."

„Ach nee, ik heb die boeken allemaal gelezen en in handwerken heb ik geen zin; vervelend ook, dat Tineke ziek is!"

„Ja, 't is jammer, vooràl voor Tineke, maar ga wat wieden in je tuintje, ik heb gezien, dat er een heleboel onkruid in staat."

„'t Is veel te warm."

„Ja, kind, dan weet ik er ook niets op te verzinnen," zei moeder en ze keek zuchtend naar Guusje's knorrige gezichtje. Guusje was een erg lief kind, maar als ze zich verveelde, werd ze altijd zo ontevreden en plagerig! Als ze dát maar eens kon afleren!

Guusje was onderwijl de tuin in gelopen. Onverschillig trok ze aan de takken van de struiken en trapte op de bloemetjes, die in het gras stonden te bloeien. Guusje was dol op bloemen en dieren, maar ze was zó uit haar humeur en nu moesten die arme bloemetjes het ontgelden.

Kijk, daar stapte met grote stappen 'n hooiwagen over de weg. Ruw pakte Guusje hem beet, bij één poot, maar ze hield die ene poot in haar hand, met de andere zeven maakte onze hooiwagen, dat hij wegkwam.

Zo slenterde Guusje de tuin door, 't hekje uit, naar het bos, en ze had er plezier in, alles wat ze maar tegenkwam, zo'n beetje te plagen. Tot ook dat haar begon te vervelen; ze ging languit liggen in het mos en tuurde met wijdopen ogen in de blauwe lucht, waarin heel fijne wolkjes dreven. Eigenlijk was 't hier wel heerlijk; Guusje zuchtte eens diep van welbehagen en ze merkte niet, dat haar oogleden al zwaarder en zwaarder werden, totdat ze eindelijk helemaal dicht vielen. Guusje was vast in slaap.

„Psst," zei een stemmetje bij haar oor; 't kwam van een klein kaboutertje, dat naast haar stond. Kijk, hij wenkte haar, om met hem mee te gaan!

Guusje stond dadelijk op en volgde het kleine mannetje; ze was net zo klein als hij en o, wat zag het er nu grappig uit, met varens, zo hoog als bomen en mos, waar haar voetjes in verzonken.

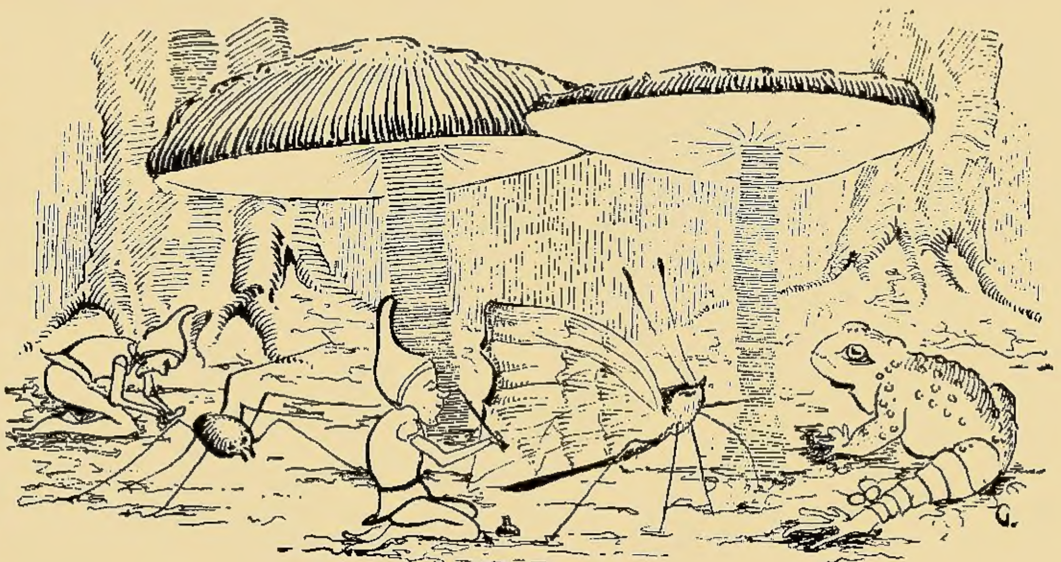
„Ik ben Langbaard," zei de kabouter, „Ik ken je heel goed, Guusje, en ik wil je vanmiddag eens iets laten zien."

„Dat vind ik fijn," zei Guusje, „ik verveelde me juist zo. Is 't iets leuks, kabouter Langbaard?"

„Kom maar mee," zei Langbaard ernstig.

Guusje volgde hem, ze voelde zich niet erg op haar gemak: 't leek wel, of dat kaboutertje boos op haar was.

Zwijgend wandelden ze een tijdje voort, tot ze op een plek kwamen, waar een zestal oude bomen een kring vormde om een bemoste kuil, waarin een menigte paddenstoelen groeide. Daar zag Guusje meer kaboutertjes druk heen en weer lopen, van de ene paddenstoel naar de andere. 't Lijkt wel of ze boompje verwisselen spelen, dacht Guusje. Maar toen ze dichterbij kwam.... zag ze goed? Onder de paddenstoelen stonden kleine bed-

DE GEDENKSCHRIFTEN VAN EEN BAKVISCH

Twaalfde drama: Muizen

Vele ochtenden reeds was meneer Zuur beneden gekomen met een gezicht, alsof hij den heelen nacht op een stormachtige zee Russisch had zitten leeren. Ik kon er op den duur slecht mijn mond over houden. „U ziet er niet erg stralend uit met dat mooie weer, meneer," zei ik met verschuldigden eerbied. „U zult versterkende middelen moeten gebruiken."

„Een sláápdrank moet ik hebben," zei hij, en hij geeuwde plotseling zoo verwoed, dat hij zijn sigaret zoowat inslikte.

„Last van slapeloosheid?" schrok ik. „Daar moogt u wel wat aan doen, anders wordt u tjirrepie!"

„Zoo erg is 't nog niet, Beppie," zei hij met een mat lachje. „'t Is alleen maar niet lollig, wakker te liggen tot de zon opkomt."

„Waar komt dat dan door?" vroeg ik.

„Van dat geknaag aldoor."

„Dan moet u naar den tandarts."

„Welneen.... pijn bedoel ik niet."

„O hemel!" riep ik uit, „'t is uw geweten toch niet, meneer?"

„Was 't maar waar," antwoordde hij. „Ik heb 'n veel te saai leven, om mijn geweten op gang te houden. Ik bedoel 't geknaag van de muizen."

„Muizen? Blikskaters!"

„Ja, dat zijn 't," zei hij, en hij geeuwde tot hij haast omviel.

„Maar...." begon ik, maar toen zweeg ik. Ik had een kat willen voorstellen, maar herinnerde me een tragedie uit vroeger eeuwen, vóór ik bij meneer Zuur werkte. Toen hád hij een kat, maar op een Zaterdag vóór Paschen was 't beest in de brandkast gekropen, en toen 't er Dinsdags uitkwam, was 't ter ziele. Meneer Zuur heeft, hoe cynisch ook, een menschenhart; hij wou nooit meer een kat hebben.

„Zet u vallen!" zei ik, toen hij uitgegeeuwd was.

„De vloer staat er vol van. Ik ben er vanmorgen met mijn grooten teen in geraakt.... mijn eenige vangst tot nu toe," antwoordde hij. „De muizen eten zich vol bij den kruidenier hiernaast, en dan komen ze bij mij om te spelen en mij te treiteren."

„Maar er moet toch iets aan te doen zijn," zei ik, met medelijden vervuld.

„Ik zal vanavond kurken in mijn ooren stoppen," zei hij, „als jij ze er uit helpt trekken morgenochtend."

„Is dat een grapje, meneer Zuur?" vroeg ik. „Of begint u te ijlen?"

„Misschien allebei een beetje," zei hij. „Maar nu zonder gekheid — 't is een bezoeking."

„Hebt u die vallen wel goed gesteld?"

„Mijn teen kan niet spreken, maar ik heb sloffen aan, zooals je ziet."

„En wat gebruikt u voor aas?"

„Kaas natuurlijk."

Ik schudde mijn bol. „Kaas lijkt me niet erg aanlokkelijk voor beesten, die in een kruidenierswinkel wonen," zei ik.

Teekening eigen atelier

„Dat is zoo," zei hij. „Maar wat moet ik dan?"

„Kruideniersmuizen zijn lastig," zei ik. „Wat je noemt *blasé*. Maar als u 't goedvindt, vraag ik 't weleens aan Jaantje Dompers."

„Is die muizenbezweerster?"

„Nee, maar ze heeft me wel eens verteld, dat ze er bij haar thuis ook zoo'n last van hadden vroeger. Een muis in de soep was niets buitengewoons."

„O, kind, stil!" griezelde hij. „En zijn ze er nu af?"

„Juffrouw Dompers zegt ten minste, dat ze in geen jaren een muis heeft gezien."

„Dan zou ik 't erg prettig vinden, als Jaantje me raad wou geven," zei meneer Zuur. „Misschien eh...." (hier hakkelde hij) „willen jullie vanavond een kopje thee komen drinken, met soezen, bonbons en aardbeien. Dan praten we daarna over muizen. Ga 't haar meteen maar even vragen!"

Jaantje hapte met huid en haar toe. „Muizen zeggen me niets," zei ze, „maar 't menu lijkt me niet kwaad. Dus zeg maar, dat ik kom."

„Hij wil natuurlijk precies weten, hoe jullie van de muizen af zijn gekomen," zei ik.

„Ik zal hem alles vertellen wat ik weet," antwoordde ze. „Ik was toen nog klein, maar ik heb een goed geheugen."

„Zou je 't niet eens aan je moeder vragen?"

„Dat hoeft heusch niet."

„Hoe zijn jullie er dan afgeraakt?"

„Dat hoor je vanavond wel," zei Jaantje.

Ik had misschien lont moeten ruiken, maar ik moest gauw weer aan 't werk, en ik zag haar niet meer, tot ze kwam, met sluitingstijd. En stel je voor — 't valsche creatuur had haar witte jurk en witte kousen aangetrokken, en ze stond letterlijk bol van het poeder. Meneer Zuur was heelemaal in de war, al is hij een eind over de veertig.

Desondanks nam hij ons mee naar boven, en smulden we. 't Had me nog beter kunnen smaken, als ik me niet steeds had verbeeld, dat er een muis onder tafel zat en als Jaantje zich niet zoo had opgedirkt en niet zoo strooperig had gedaan. Toen meneer Zuur vroeg, of ze bang was voor muizen, lachte ze als een filmster en antwoordde ze:

„O nee, meneer Zuur! Als je mooie enkels hebt, doen de muizen je nooit wat. Ze zitten je alleen maar in een kringetje te bewonderen."

Ik sloeg zoowat dubbel, toen meneer Zuur mij aankeek en zei:

„Dus jij hoeft je geen zorg te maken, Beppie."

Daar knapte ik van op, al hield ik 't voorgevoel, dat er een ramp zou gebeuren. En dat gebéúrde er ook. Toen de smulpartij om was en we — Jaantje vooral — over alles en nog wat gepraat hadden, zei meneer Zuur:

„Nu, juffrouw Jaantje — zou ik nu mogen weten, hoe u van de muizen af bent gekomen?"

„O, op een doodeenvoudige manier, meneer Zuur," zei Jaantje dom giechelend.

„Des te beter," zei hij. „Hóé dan?"

„We zijn verhuisd," zei Jaantje.

Als er millioenen muizen waren opgedaagd, had 't me niets kunnen schelen; en 't scheen jaren te duren, vóór meneer Zuur in den lach schoot.

Beppie

HET DERTIENDE DRAMA SPEELT VOLGENDE WEEK

„RED EERST DE MEUBELEN, DIE ZIJN NIET VERZEKERD — WIJ WEL!"

Teekening Frans Piët

DE VERSTROOIDE PROFESSOR NUMMER ZOOVEEL !
Teekening eigen atelier

O ZOO!!

Een heer met een uitermate zacht stemgeluid wandelde een lunchroom binnen, waar de kellner toevallig erg hardhoorend was.

„Een portie rijstpudding," zei de klant.

„Wat zegt u?" vroeg de kellner.

„Ik zeg: rijstpudding," zei de klant.

De kellner hield zijn hand aan zijn oor.

„Het spijt me," bekende hij, „maar ik versta u niet!"

Het ging nu den man achter het buffet vervelen.

„Luister dan, ezel," schreeuwde hij. „Die man bestelt een portie rijstpudding!"

De kellner excuseerde zich even bij den man met de zachte stem en liep naar het buffet.

„Riep je?" zei hij tegen den buffetbediende.

„Ja," nijdigde de man achter de flesschen. „Geef dien vent een portie rijstpudding en schiet een beetje op."

De oogen van den kellner keken vinnig.

„Hoor eens hier, jongeman," gromde hij. „Wil jij aan mijn klanten soms gaan vertellen wat ze eten moeten?"

VACANTIEGESPREK

Hij: „Juffrouw Margriet — u zien en liefhebben is een!"
Zij: „En mij vergeten laten zitten is twee!"

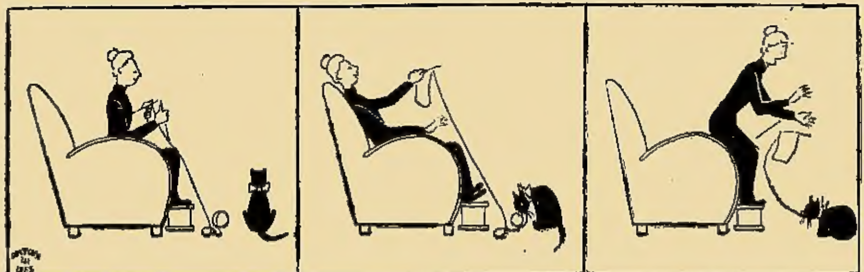
„SCHAT, KUNT GE NIET EEN DAGJE EERDER THUISKOMEN; 'T IS HIER ZOO EENZAAM ZONDER U!"
Teekening atelier Piët

„OCH, WAT HEB IK EEN MEDELIJDEN MET DIE ARME GEVANGEN BEESTJES!"
Teekening Joh. Kennis

„MENEER, KOOPT U EEN MOOI PARELSNOER VOOR UW MEISJE?!"
Teekening Frans Piët

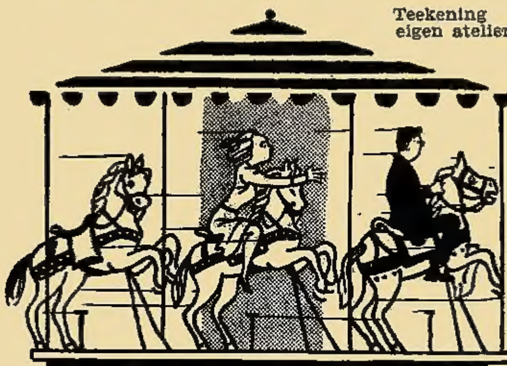
HET KLUWEN MELKWOL. Teekening Antonides

„ZOO, JUFFROUW SNUFFERT, BENT U EEN BOERDERIJ BEGONNEN ?" Teekening atelier Piet

Misschien was het leven aangenamer als we oud geboren werden en op onze jeugd toestapten.

HOE KRIJG IK EEN MAN ??

Teekening eigen atelier

(In dit bescheiden rubriekje zullen we trachten iedere week een goeden raad te geven aan al degenen, die zich deze vraag stellen. Gehuwden verzoeken wij beleefd doch dringend zich van iederen commentaar te willen onthouden!)

Millioenen èn millioenen meisjes stellen zich iederen dag deze vraag en twijfelen aan een vervulling van dezen wensch!

Wat te doen?

Eenvoudig dit:

Millioenen en millioenen mannen vragen zich iederen dag af:

hoe krijg ik een vrouw?

Schrijf nu een briefje aan een van die mannen en het zaakje is gezond. Om hem niet den indruk te geven, dat het een flauwe grap is, vergeet u er een postzegel op te plakken en laat hem port betalen. De doorsnee-man zal dan niet eerder rusten voor hij heeft uitgevonden, welke vrouw hem dat gelapt heeft.

C. U. Pido.

SCHOON UITZICHT

't Was een heele trap geweest, tegen de helling op, maar nu zaten we, Kribbels en ik, en bewonderden het landschap, het golvende, Veluwsche landschap.

„Prachtig, hè?" zei Kribbels. „Als 't helder weer is, kun je hier de Zuiderzee zien, zeggen ze."

Scherp tuurden we een minuut lang den horizon langs. Ik hoopte tegen alle hoop in, dat ik de zee het eerste zou zien, áls we haar zagen. Want Kribbels is zoo iemand, die alles veel beter en vlugger kan dan ieder ander, maar 't je laat voelen ook. Ik ben maar middelmatig. Hij is een kraan.

Maar helaas! Terwijl ik nog vruchteloos in de ruimte zat te staren, kondigde een triomfkreet mijn nederlaag aan.

„Nu zie ik er wat van!" riep Kribbels fier.

Ik keek scherp, uiterst scherp, maar zag geen zee.

„Je ziet toch die blauwe, wazige lijn wel?" vroeg hij met medelijdend geluid.

Ik tuurde tot ik sterretjes zag, maar ik zag geen zee.

„Komt van dat lezen in bed," zei Kribbels vaderlijk. „Die roode lijnen onder je oogen...."

Toen kreeg ik een lezing over oogenverzorging. *Hij* las nooit in bed. *Hij* had altijd reusachtig op zijn oogen gepast. Een mensch *moest* reusachtig op zijn oogen passen. Vermoeide, overspannen oogen maakten niet alleen het gezicht zwak.... vermoeide, overspannen oogen konden ook inwendige stoornissen teweegbrengen: in de spijsvertering bijvoorbeeld. En spijsverteringsstoornissen waren iets heel ergs. Je raakte er ondervoed van. En van ondervoeding kon je....

Voor mijn geestesoog, dat bár scherp kijkt, zag ik de glimmende zwarte kist met zilverig blinkende handvatten, en de paar verlepte grafkransen, die mijn deel zullen worden, en de nagelaten betrekkingen, die doen alsof ze huilen.

„Als ik jou was, ging ik naar een specialist," ging Kribbels voort.

Enfin, ik had er vast op gerekend, de rest mijner dagen in duisternis te moeten slijten, als niet een oud, rimpelig boertje, vermoeid naar huis sloffend, Kribbels' preek had onderbroken door goedendag te zeggen, volgens het prettige gebruik van oude, rimpelige boertjes, die vermoeid huiswaarts sloffen.

„Prachtig helder weertje, wôr?" ging die gebruinde oude heer voort. „Je ken de zee zien vandaag, zoo duidelijk als wát."

En hij wees, naar den anderen kant; precies tegenóver de Zuiderzee, die Kribbels gezien had.

DAMRUBRIEK

10 JULI 1941

OPLOSSINGEN

743*. (H. Meijer)

De stand was :
Zwart : 9, 12, 13, 15, 18, 27, 33.
Wit : 20, 24, 29, 38, 40, 44, 48.

1. 38—32, 27 : 38 ; 2. 29—23, 18 : 29 ; 3. 48—43, 38 : 49 ; 4. 40—34, 49 : 19 ; 5. 34 : 3, 15 : 24 ; 6. 3 : 44 (op 3 : 39 ? is het spel remise door 13—18, 39—11, 24—30 !). 13—18 (op 24—29 wint Wit door 44—11—2—7 enz.) : 7. 44—35, 24—29 ; 8. 35—2, 29—33 ; 9. 2—7, 18—22 ; 10. 2—16 ! 22—28 of 33—39 ; 11. 16—43 of 11 en wint.

Een prachtig geheel : Een fraaie inleiding en een interessant, hoewel bekend, slotspelletje.

744*. (Aart Miedema)

De stand was :
Zwart : 3, 9, 13, 14, 16, 18, 22.
Wit : 15, 21, 25, 26, 29, 30, 32.

1. 15—10, 16 : 38 ; 2. 10 : 8, 3 : 12 ; 3. 29—23, 18 : 29 ; 4. 30—24, 29 : 20 ; 5. 25 : 3, 12—18 ; 6. 3—21, 38—42 ; 7. 21—27, 22 : 31 ; 8. 26 : 48 en wint op tempo.

Een zeer geslaagde bewerking in miniatuurvorm van een bekend idee.

745. (J. Burggraaff)

De stand was :
Zwart : 7, 9, 17, 26, 28, 37.
Wit : 24, 29, 31, 39, 42, 46, 48.

1. 48—43, 37 : 48 ; 2. 39—33, 48 : 36 (over schijf 29) ; 3. 33 : 4, 26—31 ; 4. 4—15 (dreigt 46—41), 36—47 ! 5. 15—20 ! 47—36 ; 6. 46—41 en 20—15 wint.

Een zeer interessant slot.

Dit probleem kreeg echter ten onrechte een sterretje, want Wit kan een schijf winnen door 1. 42—38, welke voortzetting daarom als bij-oplossing moet worden beschouwd.

746*. (B. van Liempt)

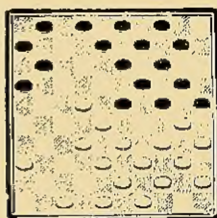
De stand was :
Zwart : 13, 19, 23, 24, 29, 31, 33.
Wit : 30, 32, 34, 40, 47, 48, 50.

1. 32—28, 24 : 44 ; 2. 28 : 39, ad lib. ; 3. 48—42, ad lib. ; 4. 42—37, 31 : 42 ; 5. 47 : 9 en wint.

Een voor een miniatuur zeer fraaie slag-complicatie. Over het slot merkt de auteur zelf op : „Hoewel het probleem volgens S. R. correct is, voldoet de eindstand mij niet."

UIT DE PARTIJ

In de studie van de heeren Jernberg en De Roode was na den 16den zet van Wit de volgende stelling ontstaan :

Hoewel het systeem, waarop Zwart nu winst bereikt, bekend is en niet meer, zooals in het reeds behandelde gedeelte der studie, aanleiding geeft tot bijzondere wendingen, is toch het slot zeer leerzaam.

Zwart vervolgt met :
16. ———, 11—17 ; 17. 22 : 11, 6 : 17 ;

Nu moet Wit gedurende eenige zetten rekening houden met de dreiging 17—22 en 23—29. Op dit moment heeft Wit daardoor slechts één zet, n.l.

18. 47—42, 2—7 ;

Ook 17—21 is hier goed. Na bijv. 36—31, 2—7, 31—27, 7—12 enz., ontstaat dan hetzelfde spel als in de hoofdvariant.

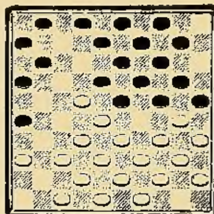
19. 42—37, 7—12 ; 20. 36—31, 17—21 ; 21. 31—27, 12—18 ; 22. 48—42, ———;

Op 37—31 wint 21—26 ; en op 28—22 volgt 23—28, 32 : 12, 8 : 28, 33 : 22, 21 : 41 enz.

22. ———, 1—6 ; 23. 37—31, 21—26 ; 24. 42—37, 8—12 ;

en Wit staat verloren, want op 28—22 volgt 16—21 enz.

Na den 13den zet van Zwart was de volgende stand ontstaan :

Naast het reeds behandelde 37—31 komt hier ook 22—17 in aanmerking. Bijv. :

14. 22—17, 11 : 22 ; 15. 28 : 17, 10—15 ;

Dit is Zwart's beste zet. Op 16—21 wint Wit na 17—11, 6 : 17, 47—41 door 32—28 zijn stuk terug. Op 2—7 volgt dam door 17—11, 37—31, 33 : 2, welke Zwart voor gelijk aantal stukken kan afnemen. En op 1—7 volgt 17—11, 37—31 en 33 : 11, waarna evenmin voor Zwart een directe winst is aan te geven.

16. 47—41, ———

Hoewel door dezen zet aardige mogelijkheden ontstaan, is hij niet de sterkste. Beter is waarschijnlijk 32—27. Na 1—7 kan Wit dan weliswaar niet 27—22, 18 : 27, 17—11, 6 : 17, 37—31, 26 : 37, 42 : 11 spelen, wegens schijfwinst voor Zwart door 23—28, 33 : 22, 24—29, 34 : 23, 19 : 6. Doch na 1—7 kan Wit 37—31, 26 : 37, 42 : 31 spelen, waarna Zwart, hoewel hij op verschillende manieren positievoordeel kan behouden, geen direct materieel voordeel kan behalen ; een enkele variant ter illustratie : 7—12, 38—32, 12 : 21, 31—26, 2—7, 26 : 17, 7—11, 36—31, 11 : 22, 33—29, 24 : 33, 39 : 17, 8—12, 17 : 8, 3 : 12, 31—26 (34—29 zou gevolgd zijn door 25 : 34, 27—22, 18 : 36, 29 : 7, 6—11, 40 : 29, 11 : 2 enz.), 23—29, 34 : 23, 19 : 37, 47—42, 25 : 34, 42 : 31 en het aantal schijven blijft gelijk.

16. ———, 4—10 ;

Hier zou 2—7 niet sterk zijn. Wel kan Wit dan niet dam nemen door 17—11, 6 : 17, 37—31, 26 : 46, 36—31, 46 : 28, 33 : 2, omdat Zwart deze direct met schijfwinst zou afnemen door 1—7, doch Wit zou antwoorden met 32—28, 23 : 32, 37 : 28 (dreigt 17—11 of 12 en 28—23). 7—12 (of ?), 28—22, 12 : 21, 33—28, 18 : 27, 28—23, 19 : 28, 30 : 10, 9—14, 10 : 19, 34—30, 25 : 34, 39 : 19 met gelijk aantal schijven.

17. 32—28

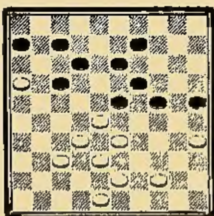
Op andere zetten gaat schijf 22 eveneens verloren.

17. ———, 23 : 32 ; 18. 37 : 28, 16—21 ; en Zwart wint een schijf.

Hoewel dus niet in alle varianten een definitieve winst kon worden aangetoond, is het geheel leerzaam en interessant.

UIT HET KAMPIOENSCHAP VAN NEDERLAND

In de partij W. v. d. Kraan—J. M. Bom ontstond na den 43sten zet de volgende stand :

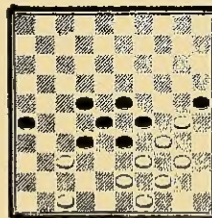
Wit mocht hier niet 44—39 spelen wegens den „Coup Royal" door 17—21, 24—29, 7—11 enz.

In de partij volgde er 44. 43—39 (31—27 is misschien sterker), 18—22 ; 45. 37—31, 18—22 ; 46. 16—11, 7 : 16 ; 47. 32—27, 23 : 34 ; 48. 27 : 7, 34—40 en Wit verloor door overmacht.

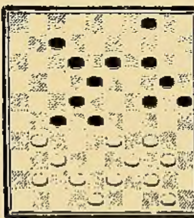
Merkwaardig is, dat door beide spelers en de meeste analysatoren werd overzien, dat Wit bij den 46sten zet i.p.v. 16—11 had moeten spelen 48—43 ! Dit schakelt 9—13 uit wegens 32—27, terwijl op bijv. 12—18 Wit zich bevrijdt door 31—26—21 met ongeveer gelijk spel.

TER OPLOSSING

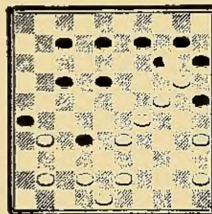
PROBLEEM No. 779*
A. Stuurman,
Vlaardingen.

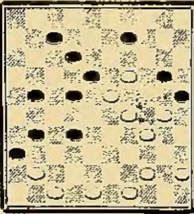
PROBLEEM No. 780*
W. J. v. d. Voort,
Nieuw-Vennep.

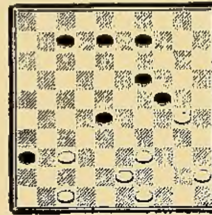
PROBLEEM No. 781*
H. H. Balter,
Schaesberg.

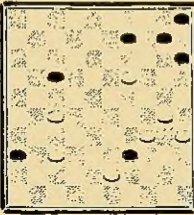
PROBLEEM No. 782*
C. P. v. Boven,
Bergen op Zoom

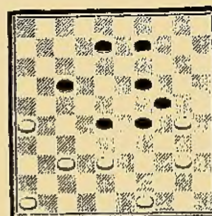
PROBLEEM No. 783*
R. v. d. Klift,
Den Haag.

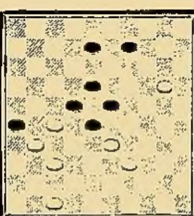
PROBLEEM No. 784*
J. Burggraaff,
Den Haag.

PROBLEEM No. 785*
J. Scheijen,
Heerlen.

PROBLEEM No. 786
N. Beemer,
Hilversum.

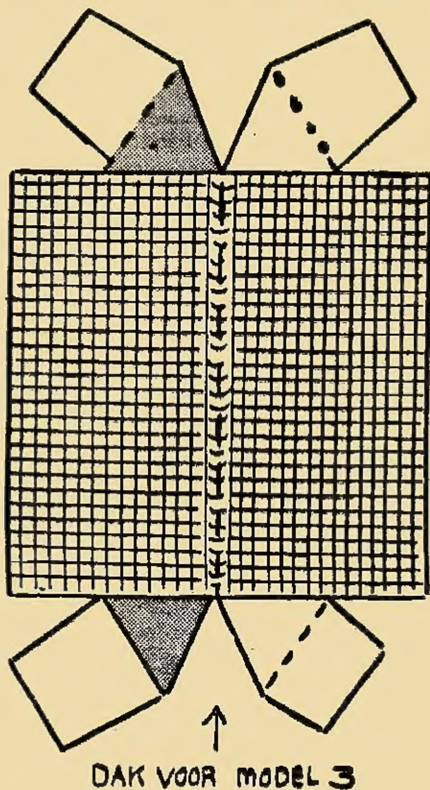

Voor alle problemen geldt : Wit speelt en wint. Oplossingen zie ik gaarne tegemoet ; de namen der goede oplossers worden gepubliceerd.

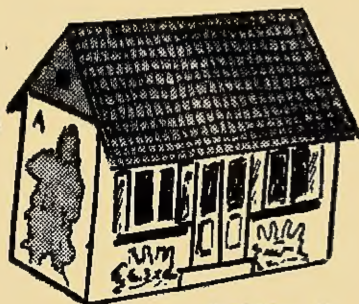
Goede oplossingen ontvangen van de heeren A. Hagenaars, Rotterdam (743/4, 746) ; N. J. J. Terpstra, Den Haag (717, 719/24, 726/742) ; J. Piek, Heemstede (735/742) ; N. Voorbergen, Hilversum (735/746).

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan : R. C. Keller, Van Speyckstraat 55bel, A'dam (W.).

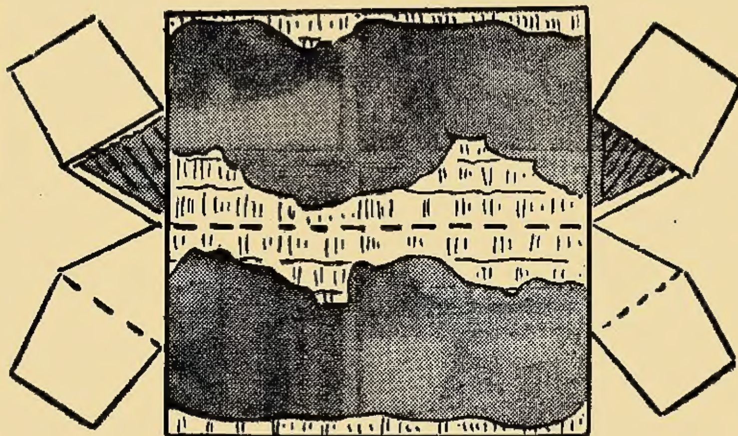
HUISJES UIT LUCIFERSDOOSJES

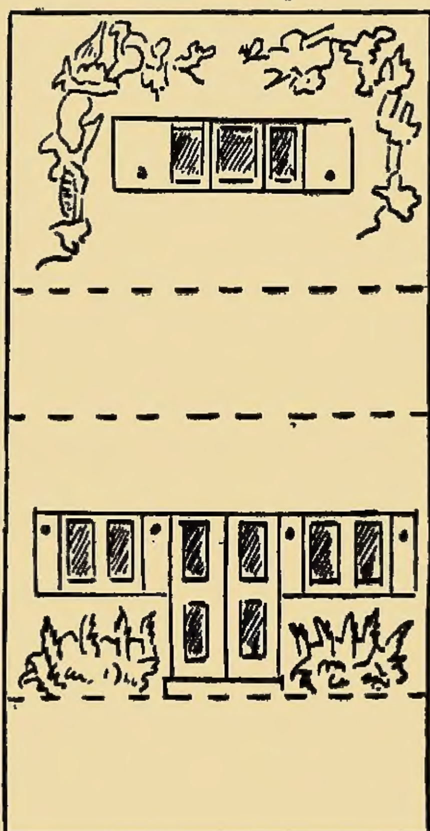

DAK VOOR MODEL 3

DAK VOOR MODEL 2

OMSLAG MODEL 3

A

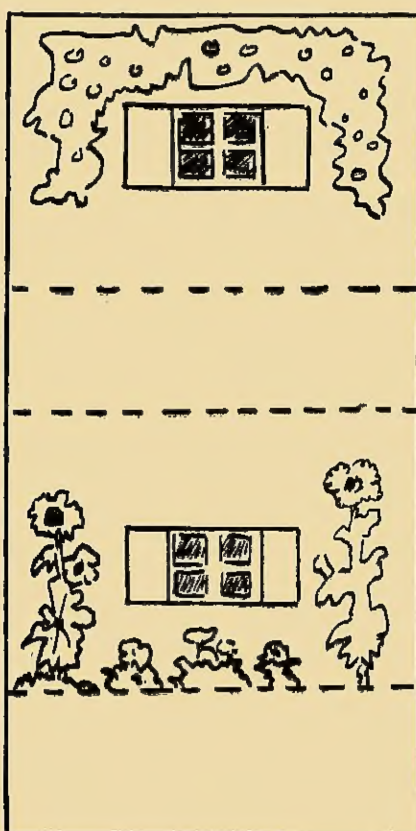

A

B

OMSLAG MODEL 2

VOOR NADERE TOELICHTING ZIE ONS VORIG NUMMER.

B

X.

(Eigen tekening)

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB BOFT NIET!

